

ΑΠΟΘΕΩΣΗ

Τὸ δεῖλι ἀπόμφε χρυσαυτοὺς σκορπίζει
σὲ ἀρχαῖα μνημεῖα. Φλογερὰ ἀνασταίνει
εἰδύλλια τῶν θεῶν καὶ ζωγραφίζει
μὴν ἀποθέωση φωτολουσμένη.
Σὰν ἀπὸ κάποιων Σειληγῶν τὰ χέρια
τὰ ξέφυγαν τὰ δλόγιομα ποτήρια,
κι' δλόξανθα χυθῆκαν παρηγύρια
ἤλιων σπονδὲς καὶ τόσα χρυσαυτέρια.
Κι' ἀπὸ χρυσόροδα στεφανώμενη
βακχίδα ἢ ψυχὴ μου ἐρωτεμένη
μεθάει ἀπ' τὸ πυρὸ κρασί πὺν πίνει
ἀχόρταγη, σ' ἀστραφτερὸ λαγίγι.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

FR. UHLAND (ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ)

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ

Ἦταν ἓνα παλάτι περήφανο ψηλὸ
καθρεφτιζόνταν πέρα στὸ γαλανὸ γιαλό,
ζωσμένο μὲ περβόλια καὶ ρέμματα ἀογνρῶ
ποῦχαν τ' οὐράγιον τόξου τὴ λάμψι στὰ νερά.

Ἐκεῖ ὁ θρόνος ἦταν μεγάλον βασιλῆᾶ
ποῦχε χολὴ τὴν ὄψι, φαρμάκι τὴ μιλιᾶ
στὸ λογισμό του Ἄδη, στὸ μάτι ταραχὴ
τὴν ὄχεντρα στὴ γλῶσσα, τὸ αἷμα στὴν ψυχὴ.

Τραγουδιστὴς μιὰ μέρα πῆγε στὸ βασιλῆᾶ
μ' ἓνα του γνιὸ ἀγόρι μ' δλόξανθα μαλλιᾶ.
Σ' ἄλογο πάνω ὁ γέρος μὲ λύρα στὸ πλευρὸ
καὶ πλάγι τὸ παιδί του στῆς νειότης τὸν ἀφρὸ.

Τραγούδισε παιδί μου λέει ὁ τραγουδιστής
τὸν πειὸ γλυκὸ σκοπὸ σου γυνί μου. Νὰ στοχαστῆς
πῶς πρέπει νὰ γλυκάνη τὸ χεῖλι τὸ πικρὸ
καὶ ζωντανὸ νὰ κάνη τὸ στήθος τὸ νεκρὸ.

Τῆ μαρμαροχτισμένη αὐλή του σιγανὰ
μὲ τῆ βασιλίσσά του ὁ βασιληᾶς περνᾷ
καὶ στέκεται στὸ θρόνο κι' ὅποιος τοὺς κυτταί
βλέπει ἓνα κόκκινο ἥλιο στοῦ φεγγαριοῦ τὸ πλάι.

Πρωτάκουστα τραγούδια, ὁ γέρος τραγουδεῖ
τὴν πλούσια τῆ φωνή του σκορπάει καὶ τὸ παιδί
κ' ἡμερος πόνος δένει τὰ στήθη καθενὸς
λὲς καὶ μιλοῦν ἀγγέλοι... λὲς κι' ἄνοιξ' ὁ οὐρανός.

Τῆ νειότη τραγουδοῦνε, τοῦ ἔρωτα τῆ χαρὰ
τοὺς μάγους, τίς νεράϊδες ποῦ ζοῦσαν μιὰ φορὰ,
γιὰ πάθη τραγουδοῦνε π' ἀκοῦς καὶ συμπονεῖς
μὲ λόγια ποῦ ὅλοι ἀκοῦνε καὶ δὲν ξεχνᾷ κανεὶς.

Οἱ αὐλικοὶ σωπαίνουν καὶ σκύβουν καταγῆ
οἱ στρατιῶτες γέρονον κι' αὐτοὶ μὲ ὑποταγῆ
κ' ἔξαφνα ἢ τιμημένη βασιλίσσα πετᾷ
στοὺς δυὸ τραγουδιστάδες τὸ ρόδο ποῦ κρατᾷ.

Πλάνεσαν τὸ λαό μου! Μοῦ κλέψαν τῆ τιμῆ!
ὁ βασιληᾶς φωνάζει στῆς λύσσης τὴν ὁρμὴ
καὶ τὸ σπαθὶ καρφώνει στὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ
καὶ σβύνει μὲ τὸ αἷμα ὁ ἀχὸς τοῦ τραγουδιοῦ.

Παραμερᾷ τὸ πλῆθος, παγώνει ἀνατριχᾷ!
Τ' ἀγόρι στοῦ πατέρα τὰ χέρια ξεψυχᾷ!
Ὁ γέρος ἀνεβάζει στ' ἄλογο τὸ παιδί
καὶ σέρνει' ἔξω μόνος πίσω χωρὶς νὰ δῆ.

Μὰ στὸ κατῶφλι, ἀντίκρυ στὸ πλῆθος ποῦ σκορπᾷ
τὴν τιμημένη λύρα στὰ δυὸ του χέρια ἀρπᾷ
καὶ τὴν σπᾷ τῆ θρυμματίζει σὲ μιὰ κολῶνα ἐκεῖ
βγάζοντας ἀπ' τὰ στήθη φωνὴ σπαραχτικῆ.

—Κατάρα! Στὸ παλάτι αὐτὸ τραγουδιστὴ
φωνὴ οὔτε κιθάρα νὰ μὴ ξανακουστῆ.
Μόνο, μόνο οἱ πόνοι κι ἀναστεναγμοὶ
ἔδω νὰ μὴ σωπάουν οὔτε ὦρα οὔτε στιγμὴ!

Κατάρα! Τὸ παλάτι αὐτὸ τὸ γελαστὸ
νὰ μαραθῆ σὰν τοῦτο τὸ πιῶμα ποῦ βασιτῶ.
Μαράζι. Ξέρα! Σ' ὄλα τ' ἀνθὴ τοῦ βασιληᾶ
Ὅλα νὰ γίνουν χῶμα καὶ στάχτη κι' ἀχηλιά.

—Κατάρα καὶ σὴν ἄγρια καρδιά, ποῦ σὰν ὄχιρὸ
ἄκουσε τὸ τραγοῦδι ποῦ ἀνάστανε νεκρό!
Κι' ἡ δόξα κι' ἡ χαρά του κι' ἡ κάθε του δροσιά
νὰ σβύσουν καὶ νὰ λυώσουν μέσ' τὴν λησμονησιά.

Ἄπ' τὴ φριχτὴ κατάρα δὲν πέρασε πολὺ
γκρέμισε τὸ παλάτι κι' οἱ τοῖχοι κι' ἡ αὐλὴ
καὶ μόνο μιὰ κολῶνα πόμειν' ἐκεῖ ὄρθῃ
μ' ἀγκρέμιστη καὶ τούτῃ πολὺ δὲ θὰ σταθῆ.

Γύρω — ἀντὶ περβόλια χάλασμα ἐρημιὰ
μόνο λιθάρια κι' ἄμμος σὴν ἀκροποταμιὰ
τοῦ βασιληᾶ ἡ δόξα χαμένη καὶ σβυστὴ
Ὅλα καταραμένα ἄπ' τὸν τραγουδιστὴ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΛΑΪΛΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΣΗ